

Diplomová práce pojednává o přístupu k řešení jazykové otázky, která se v Norsku objevila po roce 1814, kdy skončila dánská nadvláda, během níž dánština nahradila v písemném styku norštinu. Bylo nutné stanovit, jakou podobu by měl mít psaný norský jazyk: zda by to měl být riksmål – tj. ponorštěná dánština (později známý jako bokmål), nebo landsmål – tj. nový jazyk, vycházející z norských dialektů (později přejmenovaný na nynorsk). Práce nejprve popisuje, jak vznikl jazykový spor mezi zastánci nynorsk a bokmål v 19. století a jak byl vázán na tehdejší politickou situaci a naopak. Poté je analyzováno, jak byla ve 20. století rozvíjena a přijímána oficiální jazyková politika, kterou po několik desítek let určovala sociálnědemokratická strana. Do ní spadají pravopisné reformy z let 1907, 1917, 1938, 1959, 1981, 2005 a 2012, zákony o užívání jazyka, politika sbližování nynorsk a bokmål s cílem vytvořit společný jazyk samnorsk a vytvoření jazykového orgánu Språkrådet (Jazykové rady). Nakonec práce zkoumá, jak vypadá jazyková situace v Norsku v souvislosti se vztahem bokmål–nynorsk v prvním desetiletí 21. století.